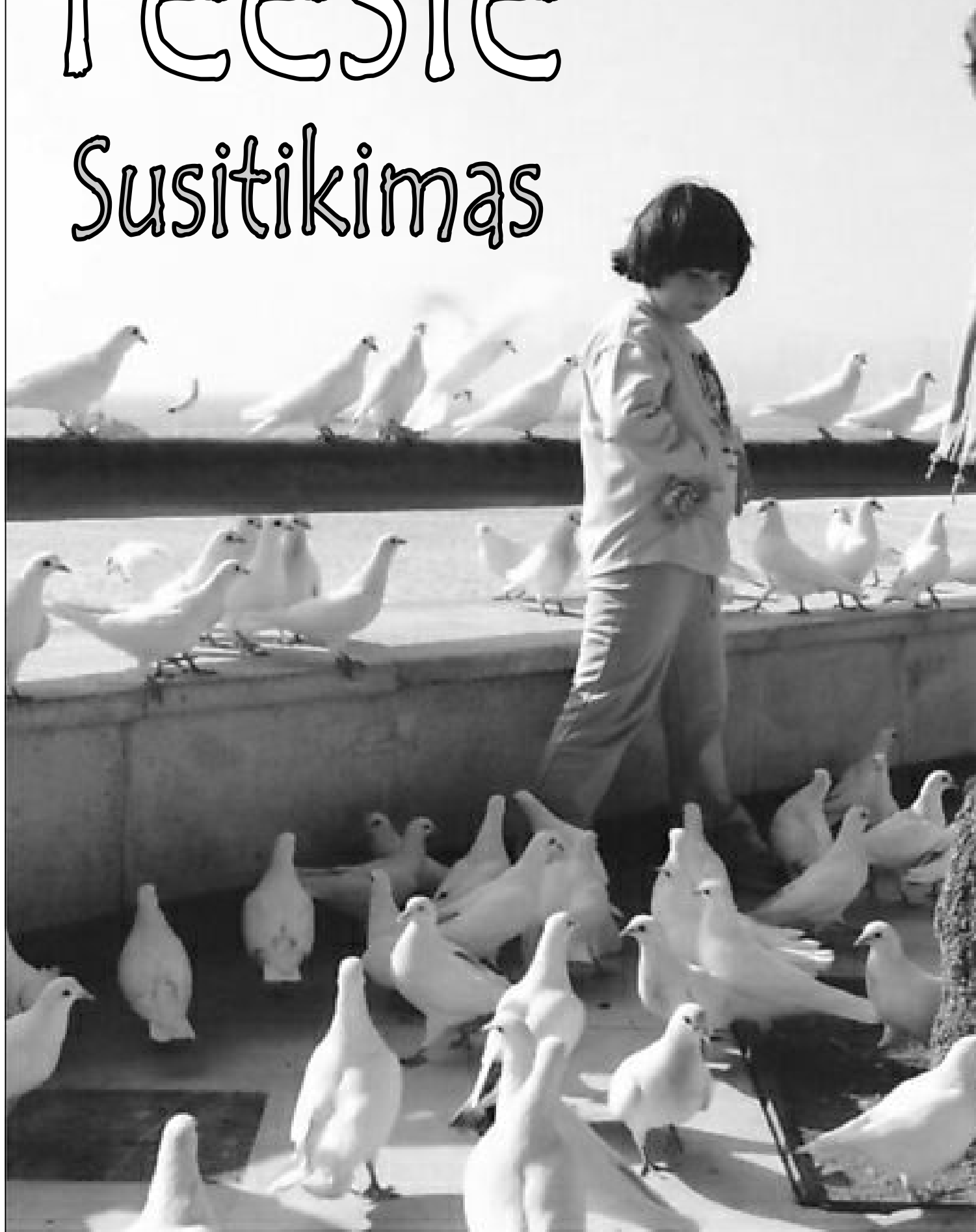

Teesie

Susitikimas

2005 – 2006 / 3 (36)

REDAKCIJOS SKILTIS

IŠ DIENORAŠČIO

Kur, kaip, kada?

18 val. susitiksiu su Jėzumi? Juk Jis nėra toks užimtas kaip aš, nori su manimi susitikti ir visada atras laiko ir priims, kai būsiu laisvas.

Mūsų susitikimai su Juo jau suplanuoti. Turime dienotvarkę, kurioje viskas surašyta, ir nieko nereikia svarstyti. Seminarijos vadovybė suplanavo mūsų susitikimus net visiems mokslo metams, kad palengvintų ir taip intensyvią gyvenimą. Su Jėzumi susitinkame ryte, per pietus, vakare ir eidami miegoti. Argi to nepakanka? Galime ir savo iniciatyva susitikti su Jėzumi. Ar kartais nepagalvojame: kam to reikia? Pasitenkiname tuo, kas už mus jau suplanuota. Na, labai norintys kiekvieną dieną gali pabūti vakarinėje adoracijoje arba šiaip užsukti į koplyčią aplankyti Švenčiausiojo Sakramento.

Vis dėlto niekas negali suplanuoti mūsų susitikimų su Jėzumi. Visas mūsų gyvenimas, o ne atskiri jo fragmentai yra nuolatinis susitikimas su Juo, atsiliepimas į pašaukimą. Visai nesvarbu, ar Jėzus dovanoja laiko man, ar ne. Daug svarbiau, ar aš turiu laiko, skirtą jam. Ar mano laikas yra Jo laikas?

Kokie būtų mūsų susitikimai be tinkamo pasiruošimo? Iš pagarbos kitiems žmonėms, eidami į paskaitas, priėmimus, užsivėlkame švarkus, stengiamės būti mandagūs, atrodyti gražiai ir protingai, svarstome, ko paklausime, ką veiksime. O kaip susitikti Jėzų? Ar tam ruošiamės? Ar tikrai Jėzui yra svarbu, kokie esame mandagūs, protingi? Jam svarbu tai, kas tūno mūsų viduje.

Kaip pasiruošti susitikimui su Juo? Kiekvienas susitikimas su Jėzumi vis kitoks. Nors ir vyksta toje pat vietoje, įprastu metu, kalbant apie panašius dalykus, bet toks susitikimas vienintelis ir nepakartojamas. Ypač tai galiu pajusti priimdamas Jo įsteigtus sakramentus kaip galimybę bendrauti ir susitikti su Juo.

Ypatingas susitikimas – tai Eucharistijos sakramentas. Jėzaus artumas yra daugiau nei buvimas žmonių grupėje, kur daug kas bando išsikrovoti dėmesio minutę, nešioja kaukes, bando šaipytis iš silpnėsiojo. Būdami su Jėzumi, visada esame Jo dėmesio centre, neliekame apgauti ar įskaudinti. Tik ar Jėzaus draugijoje Jo neišleidžiame? Susitikimai su Juo – asmeniškai ir subtilūs, vargu ar kas nors galėtų juos tiksliai apibūdinti kitiems.

Susitikimo, bendravimo su Jėzumi galimybė maldoje – unikali dovana. Bet kur ir bet kada žmogus nėra vienišas, apleistas, nemylimas ir nereikalingas. Ypatingas ryšys, draugiškas bičiulių susitikimas gali įvykti kiekvieną akimirką. Nejprastais, nelauktais ženklais ir būdais. Ne tik maldoje, bet ir sutikus kitą žmogų, elgetą, praeivį, ar net ir tarp įprastų, mums kai kada įkyrėjusių žmonių galiu sutikti Jėzų. Susitikimai yra neišvengiama mūsų gyvenimo dalis. Nors ir kokie jie būtų: tikri, nuoširdūs, pamaldūs, draugiški, apsimestiniai, džiaugsmingi ar liūdinantis, vis dėlto tikinčiam žmogui kuriuo nors būdu bylos apie Jėzų, kvies laukti visų didžiausio Susitikimo.

E. Vėgys

Šventė – panaši į sapną

Labai laukiau diakonato šventimų akimirkos. Dėl jos čia jau esu visus šešerius metus. Per visą studijų laiką, stebėdamas vyresnius klierikus, viską įsivaizdavau kažkaip kitaip. Atrodė, kad šventimai yra ypatinga, nepaprasta, nekasdieniška iškilmė. Šventės detalės, sutikti svečiai, svarbiu momentu išgirsti ir pasakyti žodžiai, pakili nuotaika atmintin įsireš visam gyvenimui. Kai artėjo mano šventimų diena, labai pasigedau to nepaprasto, ypatingo jausmo. Jaučiau daug įtampos. Aplankydavo baimė ir netikrumas: o gal ne čia mano vieta? Gal toliau neiti, nes tas kelias skirtas visai ne man? Bet nuostabu, kad Dievas visada buvo šalia ir nuolat mane drąsino, augino pasitikėjimą, vis primindavo, kad pašaukė ir toliau palaiko.

Šventimus palyginčiau su tikrai jaudinančiomis vestuvėmis. Kažkaip Kristus tampa labai artimas. Jis leidžia man kitokiu būdu dalyvauti Jo gyvenime. Aš atiduodu Jam savo jėgas ir leidžiu per mano gyvenimą tęsti tarnystės misiją.

Vis svarsčiau, ką reiškia gulėti kniūbsčiam prieš altorių, kai giedama Visų šventųjų litanija. Supratau, kad tai panašu į Jėzaus maldą Alyvų kalne. Tai šventųjų pagalba, padėsinimas imtis tarnystės ir mūsų bejėgiškumo išraiška. Visa Bažnyčia prašo mums Šventosios Dvasios, kad būtume perkeisti ir pašventinti. Tikiu, kad Dievo Dvasia visa savo galybe nužengė ant mūsų. Atrodo, kad jeigu nebūtume gulėję, tai Šventoji Dvasia tikriausiai būtų mus pargriovusi. Tikrai nuostabus, keistas susitikimas ir be galo unikali patirtis. Tuščių vyskupo rankų uždėjimas, malda, Dievo Žodžio laikymas padėjo suvokti, kad dalyvauju nuo apaštalių laikų nepertraukiamoje tarnystės ir evangelijos liudijimo tėkmėje.

Po diakonato šventimų bičiulių išsakytų linkėjimų, kalbų... nepamenu. Leidausi šventės srauto nešamas, paskendau iškilmingoje nuotaikoje, kuri lyg ir priminė sapną. Iškilmių šurmuliui išblėsus, svečiams išsiskirsčius, pirmasis įspūdis – „Neįtikėtina, kad kažkas pasikeitė“. Parėjau į Seminarijos kambarį ir niekaip negalėjau patikėti, kad jau galiu, va taip imti ir ranka palaiminti. Iš pradžių tikrai nelengva buvo patarnaujant Šv. Mišiose skelbti Evangeliją, tarti: „Viešpats su Jumis“, laiminti žmones Švenčiausiuoju Sakramentu. Akistatai su savo nauja, nors ir svajota, laukta tarnyste reikia drąsos.

Iš tiesų, gerai pagalvojus, tai niekas ir nepasikeitė. Mano mintys, jausmai, būdas, charakteris ir santykiai su kitais žmonėmis liko tokie kaip ir buvę. Net kai parapijoje tenka sakyti pamokslą, nejaučiu, kad Šventoji Dvasia kuždėtų į ausį, ką žmonėms reikia skelbti. Gal dar neįgudau klausytis?

Tikiu, kad Šventoji Dvasia pamažu, mano paties žingsneliais ves į diakono tarnystę, prakalbina mane ir kitus pašventintuosius, o per mus ir tuos, kuriems eisime tarnauti. Jėzus per savo Bažnyčios atliekamą misiją nepaliauja ejęs per pasaulį, kad ir kitus žmones pakviestų į Dangaus karalystę.

Diak. Deimantas BRAZIULIS (VI k.)

DIEVO KARALYSTĖS LINK

Susitinku save

Kiekvieną rytą žmogus keliai ir apsimiegojusiomis akimis žvelgia į veidrodį. Vyrai gal ir gali pamiršti rūpintis savo išvaizda, veido būseną ir išraišką, šukuosena ir panašiais dalykais, o jau moterys tokio užmaršumo visai nepateisina. Pažvelgti į veidrodį dera ne todėl, kad suprasčiau kaip atrodo. Pažiūrėti į save svarbu pirmiausiai tam, kad suvokčiau, kas esu. Pradedu dieną ir turiu save pamatyti tarytum iš šalies, pajusti, ko man trūksta, kad gyvenimas būtų laimingas.

Žmogaus veidas, akys yra tarsi atversta knyga kitiems žmonėms. Akių išraiška, nuotaika, lūpos, antakiai – puikiausi kūno kalbos ženklai. Net ir mažai įgudęs žmogus gali išmokyti juos perskaityti ir pasirengti tinkamam bendravimui. Ne veltui sakoma: akys – sielos veidrodys.

Įsižiūrėjimas į veidrodį gali padėti neveidmainiaujant atrasti tikrą savo veido išraišką, pažvelgti į akis, nuotaiką. Ir nemanykite, kad čia koks narcisizmas. Aišku, rytas gal tam ir nėra pats geriausias metas. Be to, šiuo atveju nesvarbu galvoti tik apie savąją išvaizdą. Veidrodyje tarytum sutinki save, žiūri kito asmens akimis. Ne tam, kad gėrėčiau savimi ar tiesiog peikčiau. Toks buvimas gali būti paprastas pratimas, kvietimas, padedantis pažvelgti į savo širdį, pajusti, kas iš tiesų ten gyvena.

Jei nepatinka veidrodys, vis dėlto galiu pasvarstyti apie savo širdį, būklę, nuotaikas, tikslus, pasirinktą gyvenimą, poelgius ir kitais būdais, kuriuos man pasiūlė dvasios tėvai: sąžinės sąskaita, mąstymų laikas, rekolekcijos, dykumos dienos, sekmadienio šventimas, vienvė, buvimas gamtoje. Pagaliau – gyvenimo skirtos progos: liga, netektis, sunkumai, dvasinė krizė ar stiprus konfliktas.

Ačiū Kūrėjui, kad Jis suteikia tiek daug progų sutikti save, pabūti akistatoje su tuo, kas yra mano gyvenimo centre. Tiesiog iš tiesų pasilikti savimi. Taip, su savimi, nes daugybę dienų, valandų mes nešiojame kaukes, priiimame vaidmenis, funkcijas, su kuriomis taip lengvais susitapatiname, kad po to pamirštame išeiti. Pasirinktos ir primestos funkcijos, vaidmenys žmogų formuoja, keičia.

Kartais mėgdžiojame savo pamėgtus autoritetus, idealus ar ypatingu elgesiu kuriame savo įvaizdį: linksmo, šmaikštaus, rūpestingo, atidaus, sumanaus ar išmintingo vadovo, bendradarbio kolegos ar net šeimos nario. Mat žmogus nori būti priimtas, įvertintas, sulaukti dėmesio, pagyrimo ir paskatinimo. O iš tiesų reikia tik vieno – būti savimi. Priimti save tokį, koks esu, su savais trūkumais, ydomis, privalumais, gebėjimais ir talentais. Tai nereikia, kad neturiu keistis, nekreipti dėmesio į aplinkinius. Nepriėmęs savęs tokio, koks esu, nepriimsiu ir kito žmogaus. Nesikeisiu pats ir neleisiu tobulėti kitam. Kartais save priimti yra gana sunku. Ypač kai tam trukdo kitų vis linksniojami mano trūkumai, ydos, silpnybės arba neatlikti darbai. Tada visai lengva įsikalti, kad esi niekam tikęs nevėkšla. Nepilnavertiškumo kompleksas garantuotas. Save priimti kartais būna nelengva ir tam, kuris turi labai daug dovanų, gabumų, yra giriamas ir beveik niekada neklysta. Toks žmogus save labai aukštai vertina ir visai pamiršta, kad yra toks dalykas kaip puikybė.

Žvelgiant į savo širdį man taip gera prisiminti, kad esu sukurtas pagal Dievo paveikslą. O mano klaidingi veiksmai, patiriami sunkumai – tik karstelėjusi gyvenimo dalis. Na, nepasisekė ten ir dar kitur, nusidėjau, nusigrėžiau, nuvyčiau, bet noriu grįžti namo, esu vis dar mylimas ir turiu teisę kaip nepelnytą dovaną į naują pradžią. Priimu

save tokį, koks esu, su savo prakaitu ir šėšėliu, kūno ir dvasios trūkumais, žaizdomis. Svarbu nebėgti, likti atrastos tiesos akivaizdoje. Nes tokio manęs norėjo Dievas ir leido šitaip gyvenimui tekėti. Tik toks, koks esu, galiu patirti Dievo meilę, kad būčiau toks, kokį Jis nori mane matyti. Žinoma, pavyks keistis, augti, tobulėti, jei nesusipainiosiu savigraužos brūzgynuose ir nenumosiu ranka, o širdies neturte paliksiu vietos veikti Kūrėjui ir leisiu mane tobulinti. Atsivėrimas visada susijęs su baime būti atstumtam. Bet atstumti gali žmonės, o ne Dievas.

Sutikti tokį tikrą, koks esu iš tiesų dera dar ir todėl, kad būtų įmanoma pažvelgti į pačias savo dvasios gelmes. Trokšdamas surasti gyvenimo laimę, turiu pabūti ten, kur

gyvena patys giliausi mano troškimai. Taip galiu lengviau suprasti, ko iš tiesų savame gyvenime trokštu ir vilioosi. Tik atradęs savuosius troškimus galiu juos svarstyti. Tai pati mano savasties gelmė, į kurią tėra tik du raktai: mano valia ir Dievo žvilgsnis.

Pačiuose giliausiuose savo troškimuose galiu sutikti paties Dievo man numatytą planą. Jis pasirinko kalbėti per pačias tikriausias ir giliausias mano svajones, įdėjo širdin ilgesį tų dalykų, kurie labiausiai gali teikti laimę. Per mano pačius giliausius širdies troškimus išryškėja Dievo valia, kurios dažniausiai ieškau kažkur išorėje, pašaliniuose ženkluose, įvykiuose, sutiktuose žmonėse. Dievas žmogų prakalbina skirtingu laiku ir labai įvairiais būdais, bet labiausiai Jis byloja mano širdies gelmėse. Tad iš tiesų sutikti save – tai pajusti karštus Kūrėjo pėdsakus, Jo kvietimą, skirtą būtent man. Keistis, augti, gyventi.

Michael MOYNAHAN

Ateik manęs sutikti, Viešpatie,
kai nematau jokios išeities, nes užklupo
nepanešami sunkumai;
kai liūdnu ir esu nusiminęs, ragauju
vienatvės ir apleidimo skonį;
kai džiugu ir randu daug linksmumo ir paguodos
veikloje, poilsyje, bendravime su kitais;
kai aplinkiniams skauda nuo mano
lėkštų pokštų ir kandžių replikų;
kai susitinku su nuodėmės tikrove ir pernelyg jau
lengvai pasirenku apgaulingą blogį.
Teįvyksta mūsų susitikimas, Viešpatie, kad manoji
širdis liktų paliesta.

Pagal Clive Staples LEWIS

PAŠNEKESIŲ MENĖJE

Reikia susitikti, kad atrastume savo gabumus

Sutikti kitą žmogų ir atpažinti jo geras savybes mūsų bendravime yra pats gražiausias dalykas. Šį kartą sutinkame ir palydime pačius jauniausius ir vyriausius mūsų studijų bičiulius. Mūsų tarpusavio susitikimuose taip lengva pastebėti blogąsias kitų bendruomenės narių savybes. Gerosios tiesiog savaime turi būti. Bet taip smagu, jei kas nors iš šalies taip ima ir paskatina, padeda auginti tai, ką Dievas jau padovanojo mano paties džiaugsmui ir kitų žmonių labui. Tai gal imkime ir pastebėjime tai, ką vienas kitame surandame gero ir šviesaus.

Tomas Atlantietis

Šventųjų padedamas ir užtariamas, jis triūsia vargonininku. Kaip ir kiekvienas padorus vargonininkas, puikiai moka visus krikščioniškų apeigų atliepus, garsiai atsako kunigui nepriklausomai nuo bažnyčioje esančių žmonių skaičiaus. Bažnyčiai tai puikus pavyzdys, kaip taupyti vargonininkui skirtas lėšas.

Ronaldas Tetėnietis

Tai tikras šlovinimo meistras. Groja viskuo ir visada, o ypač – gitara. Net ir didžiausiose bažnyčiose ir kitose plačiose erdvėse puikiai apsieina be mikrofonų. Jo hobi – „nutrūkusi“ styga. Bažnyčia puikiai galėtų pasinaudoti jo akustinių erdvių žiniomis. Taip pat galėtų būti atsakingas už apaštališkų darbų pagarsinimą Kristaus mokslo nepažinusiose šalyse.

Gintaras Panevėžietis

Jis – liturgijos specialistas. Puikiai papuošia bet kokį altorių. Tai nepažinomas žmogus šalia smilkytuvo. Sugeba pūsti dūmus, net kai jų nėra. Tikriausiai turi mistiko savybių. Galės Bažnyčioje būti ceremonieriumi bent jau iškilnių ir švenčių dienomis.

Andžėjus Šventadvasiškietis

Šis Šventosios Dvasios paragintas žmogus tiesiog dosnumo šulas. Dalijasi viskuo, ką turi, o ypač makaronais. Kabina dosniai ir labai lengva ranka. Sugeba kvailai atsakyti į kvailus klausimus, tiks Bažnyčios spaudos atstovo pareigoms užimti.

Mažasis Viktoras Sudervietis

Tai paprastumo įsikūnijimas. Sunkiai pralenkiamas ūkiškos kalbos virtuožas. Jis puikiai jaučiasi pusrūsiuose, požemiuose ir įvairiose „žemaūgėse“ patalpose, todėl gali gyvuoti ekstremaliomis sąlygomis. Bažnyčiai neramiais laikais tebus atsakingas už pagrindinę veiklą. O romiu metu – derėsis su valstybės šulais dėl bendros gerovės.

Didysis Viktoras Lavorišketis

Jis gali būti apibūdinamas kaip dvasinių aukštumų siekėjas ir asketizmo propaguotojas. Žmogus nepritaria sakyklų naudojimui, puikiai jaučiasi aukštose ir erdviose patalpose, tikrai nepadarys gėdos Bažnyčiai. Juk visos mūsų bažnyčios tokios erdvios ir aukštos. Bažnyčios istorijoje išliks kaip įvairiasritis išmanančio ir pusiausvyrą sugėbančio išlaikyti klebono pavyzdys.

Tadas Bagaslaviškietis

Naktinės tylos sargas. Kontempliatyvosios maldos atstovas. Žaibiškai reaguoja į visus metamus priekaištus. Oponentus pasmerkia tylą. Bažnyčiai pasitarnaus jos pozicijas gindamas debatų kovose.

Egidijus Skapiškietis

Šis racionalaus mąstymo šalininkas uolus Jo Šventenybės Popiežiaus sekėjas. Pasižymi seniūnams keliamų reikalavimų bruožais. Itin akylas, kai skaičiuojamos lėšos. Bažnyčiai pasitarnautų kaip rūpestingas išdininkas. Puikiai tvarkytų tiek suaukotus, tiek asmeninius krikščionių turtus.

Rolandas Pajūrietas

Jis tikras Dievo karys. Išsiskiria ypatingu punktualumu. Turi snaiperiams būdingų bruožų. Beveik visada pralaimi, bet nestokoja užsispyrimo ir nepraranda vilties. Bažnyčiai galėtų padėti susigrąžinti prarastas žemes su visais jų gyventojais.

Mozė Bernardinas

Klierikas „ant Lietuvos“. Pasižymi būdingiausiomis Bažnyčios tėvų ir eretikų savybėmis. Jis tikrai tolerantiškas, nes puikiai susidoroja su kitamaniais: kerta be kirvio ir kiaurai skrodžia be kalavijo. Be to, gerai orientuojasi dykumoje. Bažnyčiai būtų naudingas kaip melioracijos įrenginių žinovas, gebantis nusausti drėgnas ir pelkėtas parapijų vietas.

Saviškius stebėjo Mozė MITKEVIČIUS

Beveik visa tiesa apie diakonus...

Brangusis skaitytojau (–a), su džiaugsmu perteikiame šeštojo kurso diakonų prisiminimus apie tai, ko ir koku būdu Dievui pavyko juos atvesti į šią šventą įstaigą – kunigų seminariją. O svarbiausia – kaip pavyko išsaugoti nuo įvairiausių apgaulių, eiti į kunigystę, nesidairyti į jokių praeivių (–es). Net grasinimai, tremtis, areštas, karalystės, viešpatystės nesugebėjo palenkti šių vyrų, siekiančių tarnauti Dievui ir žmonėms. Štai trumpi prisiminimai, kuriuos ne be Viešpaties pagalbos pavyko išgauti iš jų pačių lūpų. Šie vyrai nelinkę daug kalbėti, bet geriau savo darbais parodys, ką gali...

Audrius Vogulis, kurso seniūnas pasakoja, jog čia pateko atsitiktinai – norėjo pabandyti. Jam taip patiko, jog mielai dar šešerius metus pabūtų. Didžiausias įspūdis – po vidinį kiemėlį pamaldžiai bevaikštantis vicerektorius ir tyliai maldoje beprašantis Viešpaties, kad tik kas nors nesulaužytų silenciumo. Artimo meilės pavyzdžio padaršintas, Audrius suprato norįs būti sielų ir sąžinių sargu, kad žmonės ramiai sau miegotų.

Deimantas Brazilius – didžiausias mūsų kurso turtas. Jis mintija, jog nuo mažų dienų žavėjosi kunigo darbu. Darželyje klausydavosi mažesnių mergaičių išpažinčių, karpydavo popierines gėles Švč. Sakramento procesijoms. Buvo net įsirengęs dirbtuvę, kurioje gamindavo spalvotus popieriukus, kad per santuokas apibertų jaunuosius. Šia medžiaga už padorią kainą jis aprūpino visas mokyklos merginas, kad jų santuokos būtų gražios ir blizgančios. Deimantas atliko gausybę religinių patarnavimų. Džiaugsmas ir dėkingumas žmonių akyse jį stumtelėjo pasirinkti kunigystės kelią. Tiesa, ilgi Seminarijos metai kiek nutraukė įvairias dvasines veiklas, teko daug išmokti. Dabar Deimantas jau nenustygsta vietoje, laukdamas, kada galės plačiu mostu darbuotis Tėvo pjūtyje.

Ernestas Maslianikas pasakoja, kad jam Seminarija – nuostabi vieta, kurioje Dievas nuolat siunčia nepakartojamas, visiems naudingas idėjas. Deja, tai dažniausiai būna atidedama ateičiai. O visa kūrinija dūsauja, laukia, kada idėjos bus įgyvendintos.

Edgaras Krasauskas dvasinės tarnystės karjerą pradėjo nuo mažų dienų, nes guviai ir uoliai patarnavo bažnyčioje. Po devynių klasių pilstė vyną ir dėliojo duoną, nes dirbo zakristijonu, galop įstojo į Telšių mažąją seminariją. Prisimena sutiktų kunigų nuoširdumą, kaimo žmonių rūpestį būsimaisiais dvasininkais ir savo močiutės tikėjimą, nes tai visada padaršina tęsti pašaukimo kelionę. Geriausias prisiminimas iš Seminarijos – kun. Vaclovo Volodkovič vestos rekolekcijos.

Egidijus Kazlauskas – žmogus, apie kurį galima parašyti visą laikraštį, o gal net ir knygą. Jei neturėtų gražios, galingos Kazlauskų pavardės, tikriausiai rinktųsi Ralio. Jau nuo mažų dienų – vyskupo patarnautojas. Jis tokio ramaus būdo, kad kartais žmonės gali pasirodyti miegą. Bet ne, jis nemiega, o budi. Egidijus prisipažino, kad labai brangina autosportą. Jis yra didis patriotas (serga tik už Lietuvos komandas, perka tik lietuvišką produkciją ir t.t.) Tiesa, vienu metu, kai mokėsi italų kalbos, buvo pamėgęs itališką produkciją (cukrų, picas, makaronus, jau nekalbant apie itališką dantų pastą „Buratino“). Dabar vėl grįžo prie senų, lietuviškų šaknų. Kas norėtų daugiau sužinoti apie Egidijų ir garsią šeimą, tas maloniai kviečiamas įsigyti knygą *Palomenės Bažnyčia*.

Marius Talutis – geriausias Egidijaus bičiulis, į Seminariją atvykęs burtų ir savo

paties surengtos loterijos dėka. Ant pirmo lapelio užrašė mylimosios vardą, ant kito – Molėtų mero dukros vardą, o ant trečio, savo (gal ir kitų) nelaimėi, parašė: Seminarija. Visą vakarą traukė lapelius, kad ir kaip stengėsi, vis tas pats. Mero dukra. O pasirinko Seminariją.

Povilas Tekorius – tolimas Mariaus bičiulis. Povilo pašaukimas įvyko Šv. Mišių metu. Tądien kaip tik griuvo Elektrėnų bažnyčios kolonos. Jis išgirdo vidinį balsą: „Atstatyk mano Bažnyčią“. Bet tąsyk jis pabėgo per avarinį išėjimą. Į Seminariją, pasak Povilo, už rankos jį atvedė laiminga meilė. Ir paliko geros rankose. Povilas – nuotaikos žmogus, kiekvieną rytą bėga pasižiūrėti į veidrodį ir savęs klausia: „O kaip šiandien atrodyčiau?“ Kartais pamatęs vėl eina miegoti...

Donatas Šukys čionai atvyko išgirdęs Dievo balsą. Jei kas norėtų apie tai daugiau sužinoti, Donatas sakė, kad mielai papasakosias asmeniškai. Seminarijoje labiausiai sužavėjo sutikti žmonės, o iš paskaitų labiausiai patiko Trejybės teologija. Kaip linkmiausia prisiminimą pasakoja, kai buvęs kambariokas pasikabino kambaryje ikoną. Naktį pasigirdo didžiulis triukšmas. Donatas, pamatęs kambarioką perstumdant baldus, pagalvojo jog pastarasis paprasčiausiai kraustosi. Tik vėliau atskleista gėdinga paslaptis: ta ikona turėjo paslėptą akutę, per kurią buvo galima stebėti kambario gyvenimą. Kaip įrodymas 322 kambarioje liko skylė.

Mangirdas Maasas atsivertė šeštoje klasėje. Baigęs dvyliką klasių, nusprendė porą metų padirbėti, o vėliau – Seminariją. Labiausiai patiko dėstytojas kun. Jonas Juraitis, apie filosofiją kalbėjęs paprastais kaimiškais pavyzdžiais. Pavyzdžiui, materijos atsiradimui pagrįsti kvietė prisiminti pievoje paliktą gerosios karvės Margės tortą. Po triuškinančių argumentų tiesa likdavo akivaizdi. Po Seminarijos norėtų dirbti miestelio parapijoje, ypatingą dėmesį skirti vyresniems žmonėms ir seneliams.

Algirdas Toliatas ilgai buvo kurso veteranas, nes dalyvavo dar Pirmosios Seminarijos bendruomeniniame gyvenime. Ilgai studijavo Prancūzijoje, bet vieną naktį susapnavo pranašiską sapną. Priištą šunį su apynasriu spardė juodai apsirengęs žmogus. To žmogaus nepavyko atpažinti, nors balsas – girdėtas. Žmogus garsiai šaukė: „Na, pulk. Ko nepuoli? Gal bijai?“ O šuo tik tyliai inkštė. Veteranas visas šlapias nubudo ir nusprendė, kad verta grįžti atgal į Lietuvą, jei jau tokie sapnai kelia nerimą. Sugrįžo ir košmarai liovėsi.

Kęstutis Smilgevičius – kurse pats seniausias įvairiomis to žodžio prasmėmis. Jau tuoj bus pašventintas kunigu. Šio žmogaus „ilga kelionė per kopas“ – ilga ir vingiuota. Apsisprendęs byloti Viešpaties kaimenei, jis nė truputėlio nenusimena dėl jokių sunkumų. Juk pats Dievas surenka, įprasmina kiekvieną žmogaus ašarą.

Bendrakursius išklaušė Algirdas TOLIATAS (VI k.)

NORIU DANGAUS

Susitinkant prieš...

„Exorcizo te, immundissime spiritus <...> in nomine Domini nostri Jesu Christi.“ Turbūt skaitėte šiuos žodžius, bet niekada negirdėjote jų naudojant pagal tikrąją paskirtį. Tai egzorcizmo malda iš Romos apeigyno. Žmones traukia sunkiai paaiškinami reiškiniai, o ypač susiję su anapusiniu pasauliu. Susitikimas su blogiu yra tikrai sunkiai pakeliamas ir veda į neviltį. Gerai, kad tikime Jėzų, kuris išvadavo mus iš piktojo ir ragina atmesti nuodėmės saldybę ir kartumą, kasdieniuose pasirinkimuose, visų mūsų susitikimuose užverti vartus blogiui, ieškoti Dievo karalystės.

Kalbas apie apsėdimus, šėtoną ir egzorcizmą labai paskatino kino filmas „Emili Rouz egzorcizmas“. Jis sukurtas pagal tikrus įvykius.

Anneliese Michel – toks tikrosios merginos vardas ir pavardė. Ji viena iš keturių pamaldžios šeimos dukrų. Michel šeima gyveno Klingenbergo miestelyje, Vokietijoje. Anneliese rami ir kukli. 1968 metais prieš šešioliktąjį merginos gimtadienį po vienos nakties Anneliese negalėjo pajudėti, jautė lyg kas ją spautų prie lovos su didele jėga, buvo sunku kvėpuoti. Vizitai pas gydytojus, tyrimai nedavė jokių rezultatų. Artimieji matė kaip aptemo merginos akys, kratė keistas drebulys, ir išgirdo bilesį kambaryje. Garsai sklido iš po grindų, baldų. Kai persigandusi šeima suklupdavo maldai prieš Dievo Motinos statulą, Anneliese veidas persikreipdavo, iš juodų akių sklido neapsakoma neapykanta. Kasdienė Eucharistija ir Rožinio malda mažai bestiprino pamaldžią merginą, kuri fiziškai ir dvasiškai jautėsi vis blogiau. Negalėdama nuryti Komunijos, ją laikydavo burnoje, kad ištirpintų. Jos dvasios tėvo, vėliau egzorcisto, t. Arnoldo Renzo, kitų dvasininkų akivaizdoje Anneliese baisiai keikėsi, piktžodžiavo, mėtė nuo savęs pašventintus daiktus, nuo jos sklido dūmų ir puvėsių kvapas. Tačiau tuo pat metu ji sugebėjo studijuoti, skambinti pianinu, bendravo su žmonėmis, rimtai draugavo su vaikinu Petru. Jis jos nepaliko iki gyvenimo pabaigos. Jis iškėsdavo net tada, kai mergina spoksodavo į jį su neapykanta, urgždavo žvėries balsu, inkšdavo kaip šuo.

Vėliau merginos elgesys darėsi vis baisesnis: ji laipiojo sienomis, šokinėjo nuo laiptų, kišdavo galvą į unitazą, draskydavo ir grauždavo sienas, nusilauždama nagus ir dantis, nuoga voliodavosi po žvyrą arba lįsdavo į vandenį, taip bandydama numalšinti kūno karstinę. Buvo labai stipri fiziškai: kai sesuo bandė ją nulaikyti, numetė ją ant žemės kaip lėlę. Neišlaikydavo merginos net ir keli stiprūs vyrai.

Tėvai kreipėsi į vyskupą dėl egzorcizmo. Dvasininkams nebuvo abejonių, jog tai apsėdimas. Leidimas gautas ir atlikti keli egzorcizmai. Demonai tāsė merginą, ji kaukė, keikėsi baisiais žodžiais, kurių neverta cituoti. Ji kėsdavo, ypač supykėdavo tada, kai būdavo šlakstoma švęstu vandeniu. Dvasininkai meldėsi už Anneliese daug valandų be pertraukos, vartojo tekstus iš Romos apeigyno, Šventojo Rašto ir šaukėsi šventųjų užtarimo, reikalavo demonus pasišalinti. Kartą demonas buvo priverstas išpažinti: „Turiu jums pasakyti, jog ji džiaugiasi, nes nuolat meldėtės. Turite melstis ir toliau“. Kunigai suprato, kad Dievo Motina yra

šalia ir stengiasi padėti. Tėvas Arnoldas panoro užgiedoti Marijos giesmę, bet nesugebėjo, nes pasigirdo negirdėtas krikimas. Demonas šaukė: „Eina ji! Eina ji! Didinga ponial!“ Garsi religijotyrų profesorė, knygos apie apsėstąją autorė klausė įvykio garso įrašo ir patyrė šoką.

1975 metais po ilgalikių egzorcizmų demonai norėjo apleisti merginos kūną. Jie prasitarė: „Neišiname, nes Tas neleidžia“. „Dieviškasis Išganytojas?“ – paklausė kunigas. „Taip... Jis to nenori“. Prieš pat mirtį egzorcizmo metu mergina paprašė išrišimo. Vidurnaktį dvasininkas liepė demonams nurimti ir leisti merginai užmigti. Ji užmigo ir nepabudo, mirė nuo išsekimo.

Po viso to sekė teismų ir ilgų ginčų virtinė. Skeptikai kaltino kunigus ir merginos tėvus neišprusimu ir „viduramžiškumu“, merginos pražudymu.

Egzorcizmas – viena iš sakramentalijų formų. Kai Bažnyčia viešai ir autoritetingai Jėzaus Kristaus vardu meldžia, kad asmuo, daiktas būtų apsaugoti nuo piktojo kėslių arba išvaduoti iš jo valdžios, tai vadiname egzorcizmu. Jį atlikdavo Jėzus. Bažnyčia gavo iš Jo galią ir uždavinį išvaryti demonus. Paprasta forma egzorcizmas atliekamas per Krikšto apeigas. Didįjį egzorcizmą gali atlikti tik kunigas, gavęs vyskupo leidimą. Reikia išminties, griežtai laikytis Bažnyčios nustatytų taisyklių.

Daugelyje situacijų susitinkame su blogiu. Pavyzdžiui, satanistai ar jiems prijaunantys susitikimo su šėtonu trokšta patys, nes galbūt nepatyrė Dievo meilės, buvo atviri blogiui. Kiti patys žaidžia su nepažįstamomis antgamtinėmis jėgomis, užsiima, rodos, nekaltais burtais, magija. O tai dažniausiai pasirodo galingesnės, baisesnės ir realesnės jėgos nei tikimasi. Dar kiti atmeta pagundas, kovoja su blogio apraiškomis. Tokios patirtys palieka žymę.

Mes, krikščionys, per Apreiškimą esame įspėti apie piktąjį ir žinome apie velnio kėslius, neapykantą ir pavydą žmogui. Viskas prasidėjo nuo nepaklusnumo, kuriam pirmuosius žmones pastūmėjo piktasis. Kasdien esame jo gundomi, gyvename gėrio ir blogio kovos lauke. Kartais mūsų pralaimime, esame nuodėmės apgaunami, suviliojami blizgučių, malonumų ir dar kitokių dalykų, kurie, iš pažiūros mieli ir saldūs, vėliau taip apkarsta, kad vieni jau nesusidorojame. Tai dar nereiškia galutinio pralaimėjimo, nes pasitikime savo Išgelbėtoju, kuris nugalėjo piktąjį kartą ir visiems laikams. Nebijokime stoti kovon su šėtonu. Nepamirškime dažno susitikimo su Viešpačiu asmeniškoje, nuoširdžioje maldoje, Eucharistijoje, Susitaikinimo sakramente, pasikliaukime šventųjų užtarimu, ypatinga Dievo Motinos globa ir nepasimeskime net apsėdimo akivaizdoje.

Būkite tvirti Viešpatyje Jo galybės jėga. Apsiginkluokite visais Dievo ginklais, kad galėtumėte išsilaikyti prieš velnio klastas. Atsiminkime šį apaštalo Pauliaus patarimą ir nepralaimėsime sunkaus ir tikro mūšio.

Vitalis DAUPARAS (IV k.)

SEMINARIJOS KRONIKA

Sausio 11 d. – Pailsėję, gerai nusiteikę sugrįžome į namus – Seminariją, kad sustiprėję tęstume pašaukimo kelionę. Atsiraitojome rankoves, kibome į mokslus, ir vis šventėjame, kad net ir ragai pradeda dygti...

Sausio 12–13 d. – Aplankėme Lietuvos Nacionalinį muziejų. Akys raibo nuo daugybės senų kaimo buitės rakandų muziejaus palėpėse, ypač žavėjomės užsukę į muziejų saugyklas, kuriose ne tik akis ganėme, bet ir rankomis liėtėme išpūdingus eksponatus. Pabuvojome ir Kazio Varnelio namuose-muziejuje, žavėjomės puikiai sudėrančia senų kultūrinių vertybių ir šiuolaikinio meno ekspozicija. Vakare išgirdome būsimųjų diakonų duodamas priesaikas, visą naktį priešais Švč. Sakramentą meldėmės už vyresnius savo brolius.

Sausio 14 d. – J. Em. Kardinalas Audrys Juozas Bačkis diakonais pašventino keturis Kaišiadorių seminaristus: Egidijų Kazlauską, Donatą Šukį, Marių Talutį, Povilą Tekorių ir tris Vilniaus arkivyskupijos seminaristus: Deimantą Baziulį, Ernestą Maslianiką, Algirdą Toliatą.

Sausio 15 d. – Vysk. J. Kauneckas Panevėžio Kristaus Karaliaus katedroje diakonais pašventino tris iš šios vyskupijos kilusius klierikus: Edgarą Krasauską, Mangirdą Maasą, Audrių Vogulį.

Sausio 15–17 d. – Seminarijos pastogėje vyko seminaras apie jaunimo sielovadą, kurį vedė Vilniaus arkivyskupijos jaunimo centro darbuotojai. Kai būsime klebonai, jaunimo lūkesčių ir problemų pažinimas, draugystė su jaunais žmonėmis turėtų padėti burti grupeles, laiduoti parapijų suklestėjimą. Platūs tie pastoracijos dirvonai!

Sausio 26 d. – Seminarijos bendruomenė dalyvavo ekumeninėse pamaldose šv. Jonų bažnyčioje. Meldėmės už vienybę, brolystę, kartu giedojome giesmes, išpažinome krikščionišką tikėjimą, kalbėjome „Tėve mūsų“ maldą.

Sausio 27 d. – Mūsų bendruomenės sporto salėje vyko krepšinio varžybų finalas. Po ilgų ir žaismingų žaidynių krepšinio rungtynių nugalėtojais pripažintas šeštasis kursas. Valio!

labai džiaugsmingai šventė Šv. Mišias, kurioms vadovavo J. Em. Kardinalas A. J. Bačkis.

Vasario 4 d. – Seminarijoje žmonių su negalia, jų šeimų bei draugų bendruomenės „Tikėjimas ir šviesa“ nariai iš visos Lietuvos džiaugsmingai dalyvavo Šviesos šventėje. Buvo surengti šios bendruomenės narių vaidinimai. Grupele šventės dalyviai pasidalijo savo asmeniškų susitikimų su Jėzumi patirtimis. Bendruomenė kartu su klierikais

Vasario 8 d. – Seminarijoje lankėsi kunigai br. Arūnas Peškaitis OFM, Kęstutis Dvareckas ir Saulius Černiauskas. Jie pasidalijo mintimis apie kunigišką tarnystę ir visiems suteikė primicinį palaiminimą. Paliko paveikslėlių ir pavaišino alučiu – šnekučiu.

Vasario 9 d. – Aplankėme Vilniaus sentikių maldos namus. Vietinė parapijietė papasakojo bažnytelės istoriją, porino apie šiandieninę bendruomenės padėtį. Sužinojome, kad sentikiai turi mažą parduotuvėlę, kurioje galima pigiai įsigyti smilkalų ir žvakių. Jų įsigysime. Parduoda ir karstus. Jų nepirksime.

Vasario 10 d. – Santariškių klinikose keli mūsų bendruomenės broliai kartu su J. Em. Kardinalu A. J. Bačkiu šventė Ligonų dieną. Tikėkimės, kad ir iš mūsų bendruomenės narių bus pareigingų kapelionų.

Vasario 15–18 d. – Poilsiajome namučiuose, susitikome su draugais ir šventėme Nepriklausomybės šventę. Buvo puikus metas atsipūsti, pasižvalgyti, sutelkti jėgas likusiems semestro rūpesčiams nugalėti.

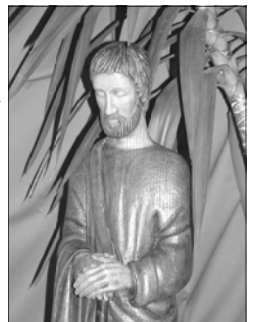
Vasario 20–24 d. – Seminarijos diakonai lankėsi Baltstogės kunigų seminarijoje, viešėjo daugybėje parapijų, mokyklų, domėjosi sielovadiniais projektais, gėrė arbatą ir kramtė bandelės. Tikėkimės, kad diakonai vieną kitą pastoracijos idėją įdiegs ir mūsų parapijose.

Vasario 23–25 d. – „Litexpo“ parodų rūmuose vyko knygų mugė ir studijų dienos. Lietuvos seminarijos pristatė savo stendą. Jei į šį „tinklą“ žuvelių pateko, tai prognozuojame naujų klierikų antplūdį.

Vasario 27 d. – Seminarijoje lankėsi Gospel choras iš šv. Jonų bendruomenės. Svečiai papasakojo apie šio muzikinio žanro istoriją, žaismingai, su judesiais anglų kalba giedojo giesmes. Gal ir mums atnaujinti giesmių repertuarą?

Vasario 28 d. – Šventėme Užgavėnes. Sėdomės už kryžiaus formos stalo, nukrauto lėkštelėmis blynų ir kaimiškų gėrybių. Šeštakursiai parodė filmą.

Kovo 1 d. – Pelenų Trečiądienį mūsų Šv. Juozapo kunigų seminarija, savo globėjo lydimu, patraukė į tylą ir visa bendruomenė atgailos ženklais pasibarstė galvas pelenais, kad per keturiasdešimt dienų apmąstyti savo kelionę ir džiugiai sutikti šv. Velykas. Susikaupimo dieną vedė kun. Erastas Murauskas iš Šiluvos.

Kovo 3 d. – Seminarijoje konferencija apie Eucharistiją skaitė liturgikos specialistas t. Leo Klein iš JAV. Vakare šventėme šv. Mišias drauge su J. Em. Kardinalu A. J. Bačkiu, kuris po vakariinės pasakojimo apie savo vyskupišką tarnystę ir drąsino būsimus kunigus būti veikliais bendradarbiais.

Kovo 4 d. – Vienintelio paties garbiausio karaliaučio ir šventojo Kazimiero iškilmėje kartu su Vilniaus arkivyskupijos jaunimu dalyvavome eisenoje į Arkikatedrą, kartu šlovino Dievą ir šventėme Eucharistiją.

Seminarijos metraštininkas
Justas JASĖNAS (V k.)

LAIKAS NUSISŲPSOTI

Dėstytojų kertelė

[redakciją vis atklysta uolių studentų surinkti įvairių dėstytojų per paskaitas ir seminarus retkarčiais pažeriami kalbos deimanciukai, kuriuos tikrai išgirsta net ir labiausiai snūduriuojantys auditorijos lankytojai.]

- Tam, kad jums būtų bent kiek aiškiau, aš daugiau neaiškinsiu, bet apie tai aš patylėsiu.
- Mano disciplina jums labai svarbi. Tai sudėtingas mokslas. Dviems valandoms tikrai užteks.
- Ar viskas aišku? Jei ne, tai tęskime.
- Jūs nereplikuokite, o verčiau galvokite savo ausimis.
- Kodėl tu ten visą paskaitą sėdynę kasaisi? A, galvoji...
- Jūs man dantų neužkalbinėkite! Dar neužaugo tie makaronai, kuriuos jūs galėtumėte man kabinti ant ausų.
- Nuo žinių pertekliaus dar niekas nemirė. Bet gal geriau nerizikuoti ir paskaitą baigti.

Kaimo parapijoje pats kunigas taiso sulūžusius klebonijos kiemo vartelius. Dirbantį kunigą pastebėjo paauglys, atbėgo ir spokso.

– Tu, vaikeli, tikriausiai nori tapti staliumi? – klausia kunigas.

– Visai ne. Tik man labai įdomu išgirsti, ką sako kunigai, kai trenkia plaktuku sau per pirštą.

Vaikas, parėjęs iš mokyklos, sako:

– Mama, kad tu žinotum, kokius bjaurius keiksmazodžius mes rašom klasėje!

– Fu, kaip negražu! Tu tikriausiai nerašai?

– Ne, aš diktuoju!

Klierikas veda tikybos pamoką. Vaikai neklauso, triukšmauja. Klierikas ir sako:

– Vaikai, ša! Sėdėkite taip tyliai, kad girdėtume kaip praskrenda pelė.

Sutuoktiniams gimė kūdikis, tad šeima kreipėsi į kunigą dėl vaikelio krikšto.

– Tai kokį vardą suteiksite vaikui? – teiraujasi dvasininkas.

– Niekaip negalime apsispręsti, – dvejoja gimdytojai.

– Tuomet imkite maldyną ir suraskite pirmą geresnį šventojo vardą.

Jaunasis tėvelis varto lapus ir netrukus sako:

– Jei jau pirmą geresnį, tegul bus *Kyrie Eleison*.

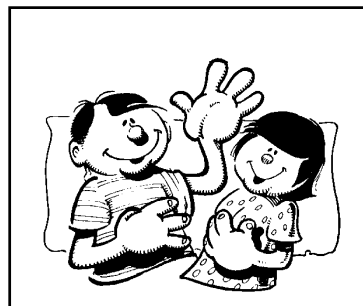
Labai svarbus testas

10 pačių tikriausių požymių, kad jau esate suaugęs žmogus ir jums galima patikėti rimtus dalykus.

1. Šeštą valandą jūs keliatės, o ne einate gulti.
2. Jūsų draugai tuokiasi ir skiriasi, o ne vien tik susitinka ir išsilaksto.
3. Į jus iš tiesų jau kreipiasi žodžiu „Jūs“ ir visai be juokų.
4. Sėdami prie kompiuterio jūs 90 proc. laiko dirbate, o ne tik žaidžiate ir žiūrite filmus.
5. Vakarienė – jums jau vakaro pabaiga, o ne pradžia.
6. Kai pasigirsta pernelyg garsi muzika, kaimynai skambina jau ne jums.
7. Kai meluojate, jau sugebate neraudonuoti.
8. Norite kalbėti? Jums dažniausiai nereikia kelti rankos.
9. Tvarkyti kambarį jums iš tiesų yra labai svarbu.
10. Jūs vis skaitote ir skaitote šį sąrašą, bandydamas rasti tai, kas jums netinka.

Gyvenime pilna įvairių paradoksų. Jei kokį nors radote ar sutikote – būtinai pasidalykite ir su mumis.

Kiekvienas krikščionis žino: jei tau trenkė į vieną skruostą – atsuk kitą, ir žandikaulis sugrįš į vietą.

*

* Jei žodyje „duona“ padarytume penkias klaidas, tai užrašytume „vynas“.

* Kodėl žmogui visada taip norisi visko ir iš karto? Juk taip dažnai gauni nieką ir nuolat.

* Kuo geriau žinai saiką, tuo sunkiau jo laikytis.

* Pesimistas – toks žmogus, kuris iš dviejų blogybių taip dažnai pasirenka abi.

* Protingai ir „į temą“ kalbėti sunku, o protingai patylėti dar sunkiau.

* Labai malonu, kai visi pastebi, jog pasakei ką nors labai protinga. Bet kai niekas neišgirsta, kad leptelėjai kvailystę – dvigubai maloniau.

* Kaip jūs manote, kam geriausiai patikėti visas savo paslaptis? Ogi didžiausiam jūsų žinomam melagiui. Net jeigu jis ir išplepės, vis viena juo niekas nepatikės.

* Ar niekada nesvarstėte apie tai, dėl kokios priežasties visi taip myli dorus žmones? Tikriausiai todėl, kad juos lengviau apgauti.

* Kodėl žmonės perka kepures? Atsakymas paprastas: nes jų niekas nedalija veltui.

Redaktorius: Saulius BUŽAUSKAS

Maketuotojas: Vitalis DAUPARAS

Bendradarbiai: Justas JASĖNAS, Vytautas

KIRKA, Kęstutis PALIKŠA, Nerijus PAPIRTIS,

Algirdas TOLIATAS

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija

Kalvarijų g. 325

LT – 08420 Vilnius

tel. (8 – 5) 279 62 77

El. paštas: teesie@vks.lcn.lt